

Megjelenik minden hó 1-én

„Mindegyik a maga jutalmát veszi majd, a saját fáradsága szerint.” 1. Korinthus 3, 8.

Egyesszám ára 24 fillér.

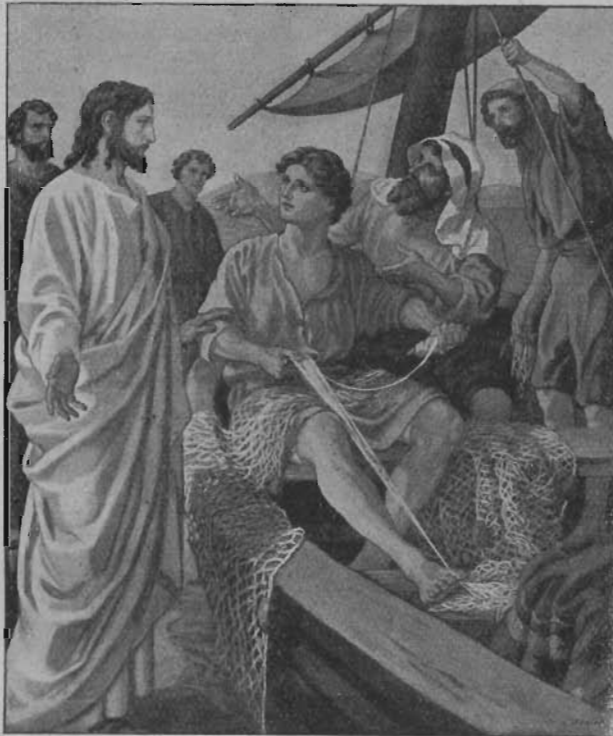
Az engedelmesség gyümölcse.

„És ő elméne és az Illés beszéde szerint cselekedék és evék mind ő, mind amaz, mind annak házanépe, naponként: A vékabeli liszt nem fogyott el, sem pedig a korszóbeli olaj nem kevesbült meg, az Úrnak beszéde szerint, amelyet szólott Illés által.” 1. Kir. 17, 15—16.

Ez volt egy szegény özvegy tapasztalata az éhínség idején. De feltehetnők a kérdést: Hogyan jutott idegen létére ezen dicső tapasztalathoz? Ha beleképzeljük magunkat e szegény asszony nyomorúságos helyzetébe, aki már a halálra gondolt, — akkor meg fogjuk érteni, hogy milyen hittel, bizalommal kell lennünk Isten szava iránt, ha hasonló tapasztalatokra kívánunk szert tenni. Aki Isten üzenetét annyira értékeli, hogy ezen özvegyhez hasonlóan utolsó élelmét is feláldozza Isten művére, az meg fogja őt érteni és Isten segítő hatalmát tapasztalni fogja.

Olvassuk el még egyszer az idézett szöveget és szívleljük meg annak szavait: „És ő elment, és az Illés beszéde szerint cselekedék...” A cselekvő lépése igazolta Isten

tenbe vetett bizalmát s ez hozta meg számára az áldást és a megtartást. Legyen ezen példa jó tanulság számunkra. Cselekedjünk mi is minden kételkedés nélkül, s akkor az Úr is nagy dolgokat fog velünk cselekedni.

Jézus beszédbe ereszkedik a halászfoglalkozást űző, későbbi tanítványokkal. Engedelmisségüknek köszönhatték, hogy egy eredménytelen éjszaka után olyan halfogást csináltak, mint még soha azelőtt.

engem a mesterségre ebben nőttem fel? Mi járását és természetét, más kép gondolkozott. Az ő megjegyzése a

Közel kétezer éve annak, hogy a Galilei tenger partján egy idegen tűnt fel, aki a népet tanította. A halászok kik az egész éjszakát munkában töltötték, fáradságuk dacára is szívesen hallgatták az ő szavát. Miután beszédét befejezte, így szólt egy Simon nevű halászhoz: „Evezz a mélyre és vessétek ki hálóitokat fogásra.” (Luk. 5, 4.) Tegyük fel, ha ma egy idegen ugyanezt a parancsot intézné egy halászhoz, eredménytelen munkája után, — mit szólna hozzá? Valószínűleg végig mérné tekintetével az illetőt s megjegyzése a következő lenne: „Sohase láttalak a halászok között; te akarsz tanítani, — engem, aki jobban ismerjük a halak mint te! Simon azonban megjegyzése a

következőképpen hangzott: „Mester jólehet az egész éjszaka fáradtunk, mégsem fogtunk semmit; mindazáltal a te parancsolatra levetem a hálót.” (Luk. 5, 5.) Bár Simon az egész éjszakai munkától ki volt merülve, mégis kész volt az idegen parancsát teljesíteni. Ezen bizalomteljes engedelmesség és szolgálatkészség, meghozta Simon számára a csodálatos eredményt. Soha életében még olyan halfogást nem csinált. Nagy félelemtől áthatva borult Jézus lábaihoz, beismerve bűnös voltát. De midőn a bűnös Jézus parancsának minden ellenvetés nélkül engedelmeskedik, csodálatos tapasztalatban van része. Ezen élménye után kész mindenét otthagyni, még a frissen fogott halakat is, hogy Jézust kövesse. Tedd magadévá még ma ezen életszabályt: Uram, csak azt teszem, amit te parancsolsz! — Így fáradságodat áldás és siker fogja koronázni.

Néhány évvel ezelőtt egy látogatást tettem egyik idősebb testvérünknel, aki éppen a kertben volt foglalatos. Rövid ottlétem után rámutatott egy szép almafára s így szólt: „Ezt a fát kivágom, mert kb. 16 éve foglalja el itt a helyet hiába, termést még nem hozott.” Én egy különös érzés hatása alatt azt mondtam, hogy ne vágja ki, mert az a fa egyszerre fogja meghozni az elmulasztott termést is. Egy év eltelté után ismét a kertben találkoztam az atyafival. Ő azt mondta nekem: „Milyen jó volt, hogy szót fogadtam neked. Az almafán most több a gyümölcs, mint a levél! Most már helyet adok neki kertemben, míg csak ki nem szárad.” Az Úr tud ma is csodát tenni. Ma is siker és áldás koronázza azok fáradozásait, akik Isten hírnökeinek figyelmeztető szavát úgy fogadják, mint Isten üzenetét. Legyünk teljes bizalommal egymás iránt! Cselekedjünk örömmel és hűséggel azt, amit Isten az ő szolgálói által nekünk üzen, hogy gazdag tapasztalatokban legyen részünk, mert csak úgy tartatunk meg az ő országára számára.

„Oh ha az én népem hallgatna reám s Izráel az én utaimon járna! legott megaláznám ellenségeit, szorongatói ellen fordítanám kezem.” Zsolt. 81, 14. 15. Buzgó M.

Rangfokozatok az Isten országában.

Tanulmány Máté 20, 20—28. alapján.

Isten országában a megváltottak között rangfokozatok lesznek. Nem azért következtetjük ezt, mert az apostolok bizonyosnak vették, hanem mert a Megváltó válaszában jóváhagyá-

sát adta felfogásukhoz és elismerte, hogy a mennyek országában valóban létezik jobb- és balkéz felől való ülés.

Ezt a fokozatot természetesen kell tartanunk, mert Isten teremtésében mindenütt kivétel nélkül megnyilatkozik. Nemcsak az ásvány-növény- és állatvilágban, hanem az emberek között is. Ha el is tekintünk a *nevelés, vagyion és éghajlat*, tehát körülmények adta különbségtől, még mindig meg kell állapítanunk, hogy vannak emberek, akiket az Isten különben teremtett más embertársainál. Vannak emberek kiknek homlokáról lesugárzik az értelem, más részről olyanok kikkél nyilvánvaló az abnormitás. Vannak, akik parancsolásra születtek és mások akik vezetésre, támogatásra szorulnak. Forradalmak megpróbálták már kiegyenlíteni az ellentéteket: de néhány év multán egy új arisztokrácia képződött — esetleg más elvel alapján. Tehát egyetemes törvénnyel van dolgunk, melyet megtalálunk a földön és égen egyaránt, „mert csillag a csillagtól különbözik di-csőségre nézve.” 1. Kor. 15, 41. Miként a földön, úgy a mennyben is vannak „trónok, hatalmasságok, fejedelemségek és erők.” Efézus 6, 12; Kol. 2, 15.

Vannak azonfelül különbségek, melyek az állás, illetve a tisztség betöltésében jut kifejezésre, amelyeket a Biblia Istentől eredőknek mond és amelyek iránti engedelmességre minden keresztényt felszólít.

Kétségtelen, hogy az apostolok ígéreteket kaptak, miszerint tizenkét trónuson ülve fognak ítéletet tartani Izráel tizenkét nemzetsége felett. Máté 19, 28. Ez valami hasonló dolog a mások feletti királyi jogszolgáltatáshoz, de kétségtelenül valami különleges tisztség. Azután van valami a mennyben, ami a „tíz város” és valami ami az „öt város” feletti uralkodással van kiábrázolva.

Akármit jelentsenek is ezen szavak, az világos, hogy a mennyben van valami olyan pozíció, amely csak feleannyit ér, mint a másik. Van azután Isten trónjától „jobbkézre” ülés is.

De hogyan egyeztethető össze ezen ten Krisztus megigazító érdemével? Igen egyszerűen! Krisztus beszámított igazsága minden ember számára ugyanazt a jogcímet adta arra, hogy örvendezzen a mennyben, de arra már nem, hogy mindenki ugyanolyan *fokban* örvendezék. Az öröm mértéke és nagysága tisztára a megváltott lélek *egyéniességétől* fog függni. Mert Krisztusban csak az „én”-nek, de nem az egyéniességnek kell elvesznie. A keresztfán megtért gonosztevő és a szent életet élő aggastyán számára a Megváltó érdeme egyaránt belépőjegy ugyanabba a mennybe — ennyiben egyenlők,

de ha nem ugyanoly mértékű az örömük, annyiban egyenlőtlenek. Ha én zenét hallgatok és gyönyörködöm annak számomra érthető akkordjaiban és melódiájában, bizonyos fokú csodálkozással látom, hogy egyeseket könnyekre indít, másokat pedig szinte önkívületbe ejt ugyanazon zene, amely az én számomra egyszerűen csak „szép” volt. Vagy miért van az, hogy míg az egyik közömbös érdeklődéssel nézegeti a festészet, szobrászat remekeit, addig a másik mélyen átérzi azon alkotások szépségeit. Mindezeknek egyaránt ugyanazon alkalmuk van a gyönyörködésre, de a gyönyörűség mértéke mégsem ugyanaz, mert belső alkat, idegrendszer tekintetében különbség áll fenn közöttünk.

Igy Isten megváltottjai számára is ugyanaz a menny van elkészítve, ugyanazon dicsőséges lét árasztja majd áldásait rájuk. Lehetséges, hogy mindenkinek ugyanazon jogai is lesznek a Bárány menyegzőjén való részvételre és ugyanazon mennyi ének dallamai hangzanak majd feljükk. Mindennek dacára mégis elképzelhető, hogy a menyegzői lakomán lesz megfeszítendő jobbról és balról ülés.

Most azonban felmerül, azon — legfontosabb — kérdés, hogy *milyen elv* alapján jut valakinek nagyobb dicsőség osztályrészü.

Úgy látszik az apostolok úgy tekintettek a mennyi dicsőségre, amit úgy osztogatnak, mint egy ország miniszterelnöke, vagy uralkodója a méltóságokat t. i. annak adja, akinek akarja. Úgy jöttek, mint akik jóelőre le akarták foglalni maguk számára a legjobb helyeket.

A Megváltó így felelt mohó kérésükre: „Az én jobb és balkezem felől való ülést nem az én dolgom megadni.” De hiszen az utolsó napon, az ítéletkor az embernek Fia fogja kiosztani és a hatalom néki adatott mennyen és földön! Tehát csak arról lehet szó, hogy jobbjá és balja felől való ülést nem osztogathatja *önkéntes jog* alapján; nem veheti tekintetbe azokat a tényezőket, mint: barátság, családi összeköttetés, kegy stb, melyek a földi méltóságok osztogatásánál oly nagy szerepet játszanak. Hiszen most is a *szeretet tanítvány*, János kérte Urának ezen kegyét, de bármennyire szerette is Jézus személyileg Jánost, azért mégsem állítja őt egy fokkal sem magasabbra a többiekénél. Tehát a személyi kegynek semmi köze sem lehet ahhoz. A dicsőség lépcsőfokait nem a kegyencek nyerik el. Az Úr nem adhatta azt *önkéntes választás* alapján, hanem „azoké lesz az” mondotta „akiknek az én Atyám elkészítette.”

De kik azok, akiknek számára az Atya elkészítette az eljövendő élet különleges dicsőségét? Kötönik ez a Megváltó kérdéséből, mikor

megkérdezte tőlük, hogy hajlandók-e ezen megfeszítetetés árát is megfizetni. Ezen ár pedig nem más, mint a *szenvedés*. Azok, akik a legsúlyosabb keresztet hordozzák, azok vannak eikészítve arra, hogy a legragyogóbb koronát viseljék. Krisztus alá vetette magát ennek a törvénynek. „Engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a keresztnek haláláig, ezért felmagasztalá őt az Isten.” Szenvedés nélkül lehetetlen volt a dicsőség. Jézusnak a vértanúság poharát kellett kiürítenie. Kétségtelen, hogy a mártírok számára, akik betűszerint átmentek Krisztus vérkeresztiségén külön dicsőség és korona van fenntartva. De vajjon van-e valami a mindennapi életben is, ami ehhez hasonló volna? Van-e mártírság a mi számunkra is, mikor már nem kell vértünköt ontani Krisztusért? Bizonyára van, mert hiszen Krisztus rettenetes halálgyötrelme csak egy részét képezte mártírságának! Vannak emberek, akik egy órai rettenetes kínt szilárd lélekkel elhordoznak, de az apró-cseprő kellemetlenségek kínjai alatt összeroskadnak. A mártírság legrosszabb része nem az utolsó, halálgyötrellemmel teljes perc, hanem a mindennapi kimerítő, kitartó állhatatosság.

Jézus által kiírott pohár az önmegalázás pohara is volt, ezért Isten az ő jobb- és balkeze felől való ülést az alázatosaknak tartotta fenn. „Aki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok.”

A menny legmagasabb helyeit tehát nem önkényes határozat alapján fogják szétosztani. Azért bizonyos értelemben kinek-kinek a sorsa mégis saját kezébe van letéve. Minden hely betöltése aszerint igazodik, hogy miként tette magát az ember alkalmassá arra.

Jézus az apostolokat nem világosította fel, hogy milyen helyet fognak betölteni a mennyben. Megmondotta nekik, hogy a mennyi felmagasztaltatás és megalázkodás által lehet megnyerni, figyelmeztette őket, hogy a menny legfőbb helyeire a szenvedés képezi az előkészületet, azt azonban nem kívánta velük közölni, hogy övéké lesz-e a menny, vagy sem.

Világos tanulság ebből az, hogy a jelen kötelességei a miéink; a jövő sorsunk pedig Isten kezében van. Hagyjuk ott bizalommal. Elég ha tudjuk, hogy az Atya, azok számára, akiket szeretet elkészítette a kisebb és nagyobb pozíciókat. Kétségtelen, hogy mindenki azt a helyet fogja elfoglalni, melyben a legjobban lesz képes elvégezni az Isten által reá bízott munkát. „Mindenik a maga jutalmát veszi a maga munkája szerint.” (1. Kor. 3, 8.) Azaz a szenvedés és alázatosság mellett a munkateljesítmény is tekintetbe lesz véve a jutalom kiosztásánál.

Str.

Gyülekezeti ápolás.

Hogyan és mi által történik?

Bevezetés. Ápolásra van szüksége mindannak, ami a fejlődés stádiumában áll, vagyis a tökéletességet még nem érte el. Pl. a csecsemő, a növény. Ez áll a lelki életre nézve is.

I. Az újonnan megkeresztelt tagok „kis gyermekek.”

1. Péter 2, 1—3; 1. Kor. 3, 1; 1. Kor. 13, 11. A hitéletben is van *növekedés*. A *gyermekkorból az érett férfikorig* kell növekednünk. Eféz. 4, 13. Az *aggkort* vagy a lelki elszegényedést az igazi hit nem ismeri. A *lelki növekedés szükséges és természetes*, ha minden egészséges. Ahol ez hiányzik, ott valamilyen betegség is található. Amint a természet, úgy a lelki összhangzatos növekedés is megkívánja a *helyes ápolást*. Lelki pásztorkodást.

II. Mi tartozik a helyes ápoláshoz? (Lelki pásztorkodás.)

1. Helyes értelem, bölcsesség, tapasztalat. Ahol ezek hiányoznak, ott sok kár tehető. Ha pl. egy anya nem tudja milyen melegen kell lennie kis csecsemőjének fürdővizet, sok kárt okozhat neki. A tudatlanság és tapasztalatlanság az oka a nagy csecsemő *halandóságnak*. Így a gyüleke-

zetnek is jól kiképzett, tapasztalt *ápoló* van szüksége. (Tisztviselők.)

2. *Szükséges* A) helyes táplálkozás, B) helyes bánásmód (kezelés) és C) szükséges mozgás.

A) **ponthoz: Helyes táplálkozás. 1. Pét.**

a) Az eledel utáni vágy egészséges. a csecsemő részére az anyatej, a hívő részére az Isten szava. Jer. 15.

b) Gyermekeknek *gyakran kell enni*. „Számptalan keresztény a tevékenység hasonlít, amely a hosszú sivatagi út egyszerűen tölti meg gyomrát vízzel, azután további itatásra nincs szüksége. „Funcke. Andacht I. 145.

c) A gyermekeket meg kell tanítani *egyedül enni*.

B) **ponthoz: A helyes kezelés. 2. Tim.**

a) szeretetteljesen és nyájasan. 2. Tim.

b) Nem elkényeztetni, hanem meged-
„Egyesek azt gondolják, hogy Isten azért küldött követeket a területre, hogy az ő kívánságát ügyeljenek és őket karjaikon hozzák és munkájuk legfontosabb részét az, hogy megszabadítsák őket az apró nehézségeiktől, amelyekbe a gyülekezetet meg gondolatlanságból beverték, amidőn is helyt adtak a kérésnek az ő engesztelhetetlen

Dániel próféta könyve. (2)

Miután időközben Joákim lett a király, úgy őt mint a nép legjobbjait — közöttük Ezékiel prófétát is — foglyul vitte magával, Sedekiást pedig megbizta az uralkodással a visszamaradt csekély népség felett. Sedekiás azonban fellázadt, ami Jeruzsálem harmadszori elfoglalására szolgáltatott okot. És ekkor beteljesült a királyon Ezékiel 12, 12. 13. jövendölése s a város is teljesen leromboltatott. Mindez pedig Kr. e. 588-ban történt. Jeremiásnak valóban volt oka arra, hogy keseregjen a város sorsa felett; de általa lett adva ugyancsak azon ígéret is, hogy ezen állapotok 70 esztendő leteltével — mert annyi szükséges az áthágott szombatok pótlására — megfognak változni. 2. Krón. 36, 19—21. Jer. 17, 24—27. v.

Isten kezébe adá Júdát Nabukodonozornak (2. v.); ne gondoljuk azonban, hogy azért, mintha kedvesebb lett volna ez utóbbi Isten szemeiben. Nem Nabukodonozor hatalma törte össze Júdát, hanem sokkal inkább az ő saját bűneik, amit a pogány udvarmesternek is be kellett volna ismernie Jer. 40, 2. 3-ban. Ha Izráel hű maradt

20

volna Istenéhez, az ellenség éppen oly kevényt tudott volna elérni, mint 100 év előtt, mikor assyriai Sanherib ostromolta a várost. Izráel azonban sikerült az ellenségnek „Isten kedélyeinek egy részét“ is magával vinnie, mivel a pogányok előtt egy idegen nép való győzelem egyúttal ezen nemzet istenei feletti győzelmet is jelentette, amit 2. Kir. 18, 32-33-ig is erősen bizonyít, ezért Nabukodonozor az edényeket bevívé az ő istenének kincsházába“ ami azt jelentette, hogy Izráel Istenének edényei Bál isten tulajdonába mentek. Izráel igaz Istene azonban kinyilvánította hűségét Bál isten felett akkor, midőn ezen edényekkel való szentségtelen bánásmód egyúttal az egész birodalomra is vészterhes napokat hozott.

A király megbizta Aspenázt, az udvari mestert, hogy a foglyok közül válasszon királyi házból való ifjakat, (3. v.) akik szellemi, mint a testi előnyökkel bírnak. (4. v.) A király eme intézkedése nemes vonást árul. Míg Ahasvérus, a későbbi perzsa király a hűség érzékiségének a kielégítésére szüzeket vitt foglyul, addig Nabukodonozor oly ifjakat, kik az állama vezetésére képezhetett ki. Már 100 év

gáncsoló lelkületük által, De mi lesz ezidő alatt az éhes bárányokkal? Azok szükségét szenvednek az élet kenyérében.“ „A tagok legyenek abban a helyzetben, hogy atyafiakon segíthessenek. Az ő nehézségeikkel sokasem terheljenek meg egy egész gyülekezetet, se arra ne várjanak, hogy egv prédikátor jöjjön aki őket rendbehozza, hanem járjanak Isten előtt *ők maguk*, a nehézségeket távolítsák el az útból s ha a prédikátor megérkezik, készülődjenek jó előre, hogy kezeit erősítsék a lelkek megmentéséért folytatott munkában, amelyet, hogy gyengítenék.“ Tap. lát. 101. 102. oldal.

- c) Nem igazságtalan szigorral, sem bűnös lágysággal, hanem *igazságos bánásmóddal*. „A bűnt gyűlölni, megfeddni és egyuttal irgalmasságot és gyöngédséget tanusítani a bűnös iránt, nehéz feladat.“ „Szükséges, hogy keresztényi türelmet tanusítsunk a tévelygővel szemben, de fennáll az a veszély, hogy oly nagy türelemmel viseltetünk az ő tévelygéseivel szemben, hogy a kapott dorgálást meg nem érdemeltnek tartja és azt mint nem kívánatosat és igazságtalant, magától elveti. Aki

lelki megfigyelőképességét eltompította azáltal, hogy bűnös gyöngédséggel viseltetett azok iránt, akiket Isten elítélt, az nemsokára szigorúsága és keménysége által azok iránt, akik Istennél el vannak ismerve, nagyobb bűnt fog elkövetni.“ White E. G. Ap. Tört. 478. 479. old.

- C) **ponthoz: Helyes mozgás. Munka. Gal. 6, 9. 10. Tit. 3, 8. 14.**

„Mihelyt megszerveztetett egy gyülekezet, a prédikátornak kötelessége, hogy a tagokat a *munkára vigye*. Meg kell őket tanítani, hogyan kell eredményesen munkálkodni.“ „Amíg a gyülekezeti tagok nem igyekeznek másoknak is ugyanazt a segítséget vinni, mint amilyent ők maguk is kaptak, addig nagy *lelki gyengeség* lesz a következménye.“ Biz. II. 49. oldal.

III. A lelki pásztorkodás példái:

1. *Jézus*: János 17, 12. Luk. 22, 31. 32. János 13, 1.
2. *Pál*:
 - a) Mindeneket tanítani: Ap. csel. 15, 36. Kol. 1, 18. 29. Ap. csel. 20, 31. 32. 17—21.
 - b) *Belső szeretet*: 1. Thess. 2, 7—12. 19—20.
 - c) *Ima*: Fil. 1, 8—11. Voigt M.

ennek előtte hirdette az Úr Ésaías próféta által (2. Kir. 29, 16—18.) azt, amit ezen sorokban mint beteljesülést olvashatunk. Ezen ifjak között volt Dániel is három társával együtt. A király liberális nevelési módja kiviláglik azon tényből is, hogy foglyait a saját asztaláról etette. (5. v.) Mivel a nevek jelentésének az ókorban fontos jelentőséget tulajdonítottak, (2. Kir. 23, 34; 24, 17.) ezért nem csodálni való, ha ifjaink neveit is — amelyek közeli vonatkozásban állottak az ő Istenükkel — megváltoztatták. (6. 7. v.) Dániel = Isten az én bírám; Ananiás = Az Úr kegyelmez; Misáel = Kicsoda Isten?; Azariás = Az Úr segít; ezzel szemben Baltazár = Bél fejedelme; Sidrák = A nap megvilágosítottja; Misák = Sach a babyloniai holdisten nevééről; Abednégó = Nébó Isten szolgája. Az összes nevek tehát vonatkozásba kerültek a babyloniai isteneivel — szívükben mindennek ellenére hűek maradtak az igaz Istenhez.

Ezt igazolja Dániel esete is. Bármily kényelmetlen volt is helyzete, eltökélte szívében, hogy hű marad Istenéhez, elhatározván, hogy nem fertőztesse meg magát a király ételével és italával. (8. v.) Tette ezt nemcsak azért, hogy bizonyos

tiltott állatfajok élvezetétől tartózkodjék, hanem azért is, mert a pogányoknál a király, — ki egyúttal mindég a legfőbb pap is volt — az ételből és italból előbb áldozatot mutatott be az isteneknek. (5. Mózes 32, 37—38. v.) Annál is inkább mert ez Pál szerint (1. Kor. 10, 20.) nemcsak a bálványtiszteleten való részvételt, hanem egy tényleges közösséget is jelentett a démonokkal vagy az ördöggel.

És csodálatosan teljesedtek be a Zsoltár-író szavai (Zsoltár 106, 46.) Dániel és társai életében, mint azt a 9. vers jelentése is mutatja.

Az udvarmester előbb attól tartott, hogy önmegtartóztató életmódjuk lesoványítja majd az ifjakat, akikért a felelősséget ő viselte a király előtt. (10. v.) Dániel látva a veszedelmes helyzetet, 10 napi próbaidőt kért (11—13. v.) amit ő meg is adott. (14. v.) A próbaidő jól ütven ki, az udvarmester engedett kérésüknek (15. 16. v.) s Isten áldása az ifjakkal lévén, lelkiadományokkal áldotta meg őket, azonfelül értelemmel és bölcsességgel. (17. v.) S mikor maga a király is megvizsgálta őket, físzszerte okosabbaknak találtattak a többieknél, miért is fontos állásokkal

SZEMELVÉNYEK

„Vox Romae. Megszólt egy hang Marconi mikrofonja előtt.

XI. Pius pápa beszélt.

És mindenfelé a világon, messzi országokban, tropikus erdők mélyén, világvárosok fényes palotáiban és szegény munkáslakásaiban, a távolkelet missziós telepein, Amerika gyárvárosai magcsendült ez a hang, s hívők és hitetlenek, tudósok és tudatlanok, papok és hivek, államférfiak és dolgozó polgárok hallgatták ezt a hangot, az egyetlen hangot, amelynek joga van e földön fentartás nélkül, teljes hitellel és tekintéllyel beszélni igazságról, mert övé Krisztus isteni igazsága, békéről, mert övé Krisztus békéje és szeretetről, mert övé a krisztusi szeretet emberek fölöttisége és tisztasága.

A latin beszéd — milyen csoda ez — érthető beszéd volt annak is, aki a szavaknak zengése

bizattak meg az udvarnál. Így jutalmazza az Úr a hűséget és a mértékletességet!

„És ott vala Dániel Cyrus király első esztendejéig.“ (21. v.) Ez nem azt jelenti, hogy itt lezáródott élete — mert ő még Cyrus harmadik esztendejében is nyert látomásokat, hanem arra akar ezen szöveg reámutatni, hogy megérte még azt az időt is, amikor a zsidók fogóságukból elbocsátattak. Már ezzel is dicsőn jutalmazta meg az Úr hűséges szolgáját, — a legértékesebb jutalom azonban még vár reá!

Második fejezet.

Mikor Nabukodonozor 606-ban Jeruzsálemet megszállotta, uralkodótársa volt atyjának Nabopolassárnak. Két évvel később atyja elhalálozásával egyeduralkodó lett. Dániel 3 évi próbaideje tehát már letelt akkor az udvarnál, mikor a király „uralkodásának második esztendejében álmokat látta . . . és álma félbeszakadt“. (1. v.) „Lelkében nyugtalan lőn“ valószínűleg azért, hogy figyelme udvarában tartózkodó Isten embereire irányuljon, akik által érintkezésbe juthat majd az egy igaz Istennel.

(Folyt. köv.)

mögött a nyelvet nem értette, mert maga a hang a tekintély, a hivatottság hangja volt, amely a szíveket és elméket a meghatottság szuggesztív erejével eltöltötte. Hívők és hitetlenek tudták és érezték, hogy aki beszél, Szent Péter sziklájáról szól e világnak e történelmi nevezetességű percekben.“

Nemzeti Ujság 1931 február 13.

(„Vox Romae“ „Róma szava“ „Rádiós hegyibeszéd“ stb. címek alatt emlékeztek meg a napilapok arról a nevezetes eseményről, midőn a római pápa először használta fel a pápai állam új leadóállomását arra, hogy egy szózáttal forduljon az „egész világhoz“, azokhoz is, „akik nincsenek az egyház kebelében“, hogy minél előbb megjelenjen az „egy akol és egy pásztor“.

A mi füleinknek bizonyára idegenül, sőt profánul hangozhatott, midőn magára vonatkoztatta Jézusnak eme szavait: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan . . .“ és midőn azt állította, hogy: „Ez a rádió közvetlen kapcsolat lesz az atyai házhoz az egész világ számára“. Szerk.)

„Spiritiszta szenzáció Londonban. A londoni spiritiszta köröknek újabb kiváló médiumuk akadt: Morrisné, transz-állapotban olyan prédikációkat tart, amelyek sem tartalmuknál, sem szellemi színvonaluknál fogva nem származhatnak tőle. Az is érdekes, hogy ezeket a prédikációkat transzban Morrisné férfi hangon mondja, ahogy éber állapotban sohasem szokott beszélni. A fiatal asszony azt állítja, hogy ezek a beszédek nem tőle származnak, hanem ezeket a kontroll szelleme mondja. Ez a szellem vagy — ahogy a spiritiszták mondják intelligencia — magát Powernek (erő) nevezi. Valahányszor Morrisné transzba esik, „Power“ megszállja és az ő beszélőszerveit használja fel, hogy az emberekhez szólhasson.

Ilyen spiritiszta megnyilatkozást ugyan már nem egyet láttak Londonban és máshol. De az ilyen megnyilatkozások rendszerint kis körökben szoktak lefolyni. Ez az eset azért emelkedik ki a közönséges spiritiszta szeánszok sorából, mert tíz év óta nem fordult elő, hogy olyan óriási tömegek hallgassák a manifesztációt és hogy ez tizezrekre olyan hatást gyakoroljon, mint most. Morrisné az ügy érdekében ugyanis a londoni City egyik színházának nagytermében gyakorolja médiumitását, amelyet e célra több londoni spiritiszta kör bérelt ki.“

Ujság 1931 február 5.

(Érzésünk szerint a fentebbi híradás jelentős esemény a spiritizmus történetében. Hiszen eddig mindenkor úgy gondoltunk csupán erre az áramlatra, mint amely csak a „hívők“ kis körében képes megnyilatkozni; ezért alakultak ki idővel az u. n. „spiritiszta körök“. Itt azonban már egy olyan jelenséggel állunk szemben, mikor a „huzugság atyja“ már az igehirdetés eszközt is felhasználja a tömegek meggyőzésére. Mint sok minden, úgy ezen tény is számunkra egy további jelét képezi Urunk dicsőséges visszajövetele közelségének. Szerk.)

„A szombat szentsége mellett és a naptárreform ellen nagyarányú tüntető gyűlés volt Kölnben. Dr. Rosenthal főrabbi „Naptárreform és a szombat” címen tartott előadásában azokra a veszélyekre mutatott reá, amelyeket a zsidóság szempontjából a tervbevett naptárreform u. n. blankonapja magában rejt. A szombat mindég más és más napra esne, és ezzel a szombat szentsége alapján rendülne meg. Viharos lelkesedést keltő beszédét így fejezte be: „Világ zsidói, mentsétek meg a szombatot!”

Határozati javaslatot fogadtak el, melyben a Népszövetségtől a naptárreform olyan módosítását követelik, amely a zsidó szombat szentségét nem rendíti meg.

Zsidó Szemle 1931 február 6.

(Abból az alkalomból, hogy a népszövetség naptárügyi előadója Budapesten járt, az összes újságok behatóan foglalkoztak a naptárreform kérdésével. K. testvéreink is olvashattak „Az Idők Jelei” 930/6. számában megjelent erre vonatkozó rövid ismertetést. A mi közösségünk számára ez igen fontos kérdéssé kezd válni, hiszen testvéreink ezreit az életfeltételek megvonásával fenyegeti ezen terv keresztülvitele. Német gyülekezeti lapunk az „Adventbote” egész cikksorozatban ismerteti ezt a mozgalmat, amely ellen egyébként közösségünk emlékiratot intézett az amerikai Egyesült Államok szenátusához. A lap közli a szombattartó zsidók képviselőinek szónoklatait is, mert ebben a pontban érdekeink közösek a szombattartó zsidókkal. Mint a fentebbi idézetből láthatjuk, ők a „zsidó szombat” intézményét igyekeznek ezzel védeni. Talán a közös frontalakítás meg fogja velük értetni, hogy a szombat nem zsidó intézmény, hanem az egyetemes emberiség érdekeit szolgáló isteni berendezés. Talán egyesekben derengeni fog majd azon felismerés, hogy a szombatnak is az ember Fia az ura. Szerk.)

GYÜLEKEZETI HIREK

Kerületi konferenciák. A magyar Unió területén a folyó évben a következő helyeken és az alábbi sorrendben lesznek megtartva a szokásos kerületi konferenciák. Kiskunfélegyházán március 21—22. Budapesten március 28—29. Békéscsabán április 24—26. Nyiregyházán május 2—3. Győrben május 9—10. Kaposváron május 16—17.

A konferenciák minderrütt péntek este veszik kezdetüket és vasárnap estig tartanak. Az Unió és a terület vezetőin, illetve titkárain ki-

vül jelen lesznek még a következő külföldi atyafiak. Kiskunfélegyházán Rühling atyafi, Budapesten Rühling és Wentland atyafiak; Békéscsabán és Nyiregyházán Dail atyafi, Győrben és Kaposváron valószínűleg Böx és Rühling atyafiak. Rühling atyafi a Divízió osztálytitkár, Dail atyafi a Divíziótitkár, Böx atyafi, akit már bizonyára mindannyian jól ismeritek a Divízió könyvevangélista osztályának a vezetője, Wentland atyafi pedig a csehszlovák Unió előljárója. Hisszük, hogy az atyafiak révén áldásban fogunk részesülni és ők is áldásokkal telten fognak körünkben eltávozni.

Nagymisszióhétfő. Az idei nagymisszióhétfő az Unió bizottságának határozata folytán március 29-től április 4-ig fog lezajlani. Ha szem előtt tartjuk, hogy manapság az üzleti életben az eredmény elérése érdekében milyen nagy erőfeszítéseket tesznek, akkor Isten népének sem szabad ezen erőfeszítések tekintetében hátramaradnia, hanem minden adományát és minden erejét talba kell vetnie jó és eredményes módszerek, valamint eszközök kitalálására, hogy örökkévaló értékeket hozzanak létre Isten művének előbbrevitele érdekében. Így, miként az előző évben, a kiadóhivatal ezúttal is egy „Az Idők Jelei” folyóiratot készített el erre célra. A folyóirat ezúttal a rendes kétszínnyomástól eltérően, három színnyomásban készül. Reméljük, hogy úgy tartalma, mint kiállítása alkalmas lesz arra, hogy ez évben nemcsak az előző évi célt érjük el, hanem még azt jóval túl is haladjuk.

A begyűjtött pénzösszeg arra fog szolgálni, hogy Holland-India számára kifejleszthessük a nevelésügyi és orvosi missziót.

Közelebbi utasításokat körlevél útján fogják a gyülekezetek az Unió-titkártól megkapni.

Schubert atyafi látogatása. Divízió előljárónk, a kedves Schubert atyafi az évi Unió leszámolás alkalmával néhány napot töltött Budapesten, miközben 7-én, illetve 8-án alkalmat vett arra, hogy a misszióházunk nagy imátermében a budapesti gyülekezetekből összejött testvérekhez szóljon Isten igéjéből. Érdemesnek találjuk beszédének néhány mozzanatát a testvérek számára megrögzíteni. Így értékes tapasztalatokat mondott el arról, hogy miképpen védelmezi meg Isten ma is csodás módon az ő gyermekeit. Megemlékezett az egyik kínai misszionárius testvérünkről, akit a rablóbandák foglyul ejtettek és éjszakára egy barlangba zártak, azt gondolván, hogy majd nagy váltságdíjat fognak érte kizsarolni a missziótól. Éjszaka egy hang költötte fel őt álmából és követve a hang utasítását, óvatosan kiment a barlangból, ahol a sötét éjszakában egy csillagot pillantott

meg és a csillag vezetését követve, senkitől sem háborítva, hajnalra haza érkezett. Egy másik helyen pedig a vulkánkitörés mindent elpusztított a környéken, csupán egyik testvérünk házát hagyta épségben. A lávafolyam a ház előtt kettévált és a ház mögött egybeolvadva hömpölygött tovább, mindent elpusztítva.

Érdekesen fejtette ki az atyafi Ésaías próféta 60. fejezetének alapján, hogy a jövődölések megemlékeznek a mohamedánok Istenhez téréséről is. A mohamedánok megtérése kétségkívül egyik legbeszédesebb jele lesz az Isten hatalmának, mert mindeddig ezek a népek voltak az evangélium számára a legnehezebben hozzáférhetők. Schubert atyafi ezúton is üdvözlét küldi azoknak a testvéreknek, akikkel közvetlenül nem állott módjában érintkezni.

A boldog élet titka. Ilyen címen (Das Geheimnis eines Glückseligen Lebens.) egy könyv jelent meg hamburgi kiadóhivatalunkban német nyelven, melynek elolvasását és beszerzését németül beszélő testvéreink számára legmelegebben ajánljuk. A könyv tartalmából alább következik egy idézet, amely fogalmat nyújthat annak lelki hasznáról: „Általánosan el van terjedve az a vélemény, hogy az istenfélő, krisztusi élet tulajdonképpen a benyomásoknak az élete. Ezért az érzelmekre fektetik az emberek a fősúlyt, amely érzelmek döntenek a benső ember nyugalma, illetve nyughatatlansága felett. A valóságban azonban nem az érzelmek, illetve benyomások, hanem az akarat kormányozza az életet. Az érzelmi hullámzások mindaddig nem hozhatnak létre életünkben nyugtalanságot és zavart, amíg azt Isten akaratának rendeltük alá.

En az akarat alatt nem az ember kívánságát, vagy szándékát értem, hanem azt az elhatározást, azt az emberben lakozó uralkodást, amelynek minden egyéb alá rendeli magát. Az akarat maga az ember. Az ő énje és legbensőbb lényege. Vajmi gyakran az érzelem és benyomás nyeri el az emberben az uralkodó hatalmat. Tapasztalataink azonban arra tanítanak, hogy érzelmeink és kívánságaink mögött olyan hatalom lakozik, amely végeredményben minden felett dönt és mindent vezet; ez a hatalom az akarat. . . .

Ha Isten uralja a mi akaratunkat, akkor egész lényünk isteni befolyás alá kerül, mert: amilyen az akarat olyan az ember.“ **Ára 4'20 P.**

A gyulai ifjúság téli kirándulása. Debreczeni Sándor testvérünk írja az alábbi sorokat: „Mivel ifjúságunk legnagyobb része földműveléssel foglalkozik, nyáron nem igen szánhat időt a kirándulásokra. Mivel azonban mégiscsak munkálkodni akar Jézusért, azt az időt használja fel erre, midőn pihen az egész természet, ennek folytán a munkáskezeket is pihenésre kényszeríti.

Ifjúsági csoportunk húsz tagja útrakelt Hódmezővásárhely felé, ahol Sztoics testvéreknél találtunk szívélyes és örömteljes fogadtatásra.

24

Aznap este ifjúsági ünnepélyt tartottunk, telt ház és igen nagy érdeklődés közepette. Láttuk, hogy a hallgatóság elégedetten és mosolygó arccal távozott. Éjszakára a különböző barátkozók hajlékaiban nyertünk elhelyezést, hogy

A gyulai ifjúság egyik csoportja az orosházai pályaudvaron.

másnap reggel együtt felkeressük az egyik kedves barátkozónkat, aki már hónapok óta ágyban fekvő beteg. Rövid áhítatot tartottunk és az énekkar több éneket énekelt. Ugy vélem, mindannyiunk előtt emlékezetes marad az a jelenet, midőn kedves barátunk összekulcsolt kezekkel, örömkönnyek között mondott köszönetet megjelenségünkért.

Még aznap délután Orosházára utaztunk, hogy ott is hasonló körülmények között ismételjük meg ünnepélyünket. Végül hazaérkezvén Gyulára, ott is immár harmadszor megismételtük szereplésünket.

Bízunk abban, hogy Isten gazdagon megfogja áldani és gyümölcsöztetni eme fáradozásunkat és munkánkat.“

Halálozás.

1930 november 20-án hunyt el Bihari Györgyné testvérnő 87 éves korában, a miskolci gyülekezetnek 5 évig volt tagja. Alulírott Jel. 14, 13. verse alapján szólt az összegyűltekhöz.

Porcsin Imre

Török Sámuel atyafi, a miskolci, illetve később az egeri gyülekezet fiatal tagja, életének 20 évében, keresztsége után egy évre rá, 1931. jan. 12-én tüdőbaj következtében az Úrbán csendesesen elszenderült.

Alulírott 1. Thess. 4, 13—18. verse alapján beszélt a gyászolókhöz. *Albrecht József*

Felelős szerkesztő: Streisinger Béla

Kiadja

**H. N. Adventisták Felekezete
Magyarországi Unió**

Egyesszám ára 24 fillér.

Vallásos Irtak Nemzeti Kiadó, nyitánya Budapest.